

Intervju med Georges Midré

24. oktober 2008

Du kom tidlig til Tromsø?

Jeg studerte sosiologi i Oslo. Da jeg var i ferd med avslutte hovedfagsstudiet, kom jeg i kontakt med en forskergruppe, ledet av Yngvar Løchen, som var engasjert i et prosjekt som ble kalt Nord-Odal-prosjektet. Da dette prosjektet nærmet seg avslutning, i 1971, hadde flere av de som var med der, fått engasjement ved Universitetet i Tromsø (UiT). Dette gjaldt først og fremst Yngvar, som var en av de første professorene ved Universitetet. Både han og hans nære kollega Jon Eivind Kolberg snakket varmt om Tromsø. De var opptatt av å videreføre en del av forskningsprofilen, også aksjonsforskningstilnærmingen, fra Nord-Odal til Tromsø. Og jeg fikk da tilbud om et stipend i et slikt oppfølgingsprosjekt i Tromsø. Det var relativt løst definert, men det skulle være lokalsamfunnsorientert, og man var opptatt av å finne eksempler på det gode lokalsamfunn. Dette tilbudet takket jeg ja til.

Jeg giftet meg 4. juledag 1971. Den 5. januar 1972 forlot en kolonne med tre biler Blindern. Det var en folkevognboble og to Renault 4. Den ene hadde kjenningnummeret DA 33088 og var finansiert av min kones sparepenger. Hun hadde jobbet et år som ekstrahjelp på Ullevål. Så det var altså hennes lønn som gikk med til dette. Bilen kostet 60.000 kroner. Vi brukte tre dager på å komme til Tromsø. Vi dro forbi Kongsvinger og kjørte oss vill allerede etter få timer i skogstraktene i Solør/Vinger. Men vi fant etter hvert fram til Torsby i Sverige, hvor vi overnattet. Så gikk det videre nordover dagen etterpå, til Jokkmokk som ble neste overnattingssted. Jeg tror hotellet der var stengt for vinteren og ble åpnet til ære for oss.

Den tredje dagen krysset vi en islagt Kaaresuvanto, elven mellom Sverige og Finland, og kjørte videre nordover mot Norge. Det var for lengst blitt mørkt da vi kom til Skibotn. Veien var svært svingete, og vi kunne mer føle enn se at det var dype avgrunner på begge sider av veien. Sent på kvelden den 8. januar kom vi til Kirkegårdsveien 7 på Tromsøya, hvor Yngvar og Vivi leide et hus. De tre bilene parkerte utenfor huset, og alle tok inn hos Vivi og Yngvar. Der ble vi boende i flere dager. Det var noe eventyrlig over det hele. Vi hadde virkelig følelsen av å ha dratt

<http://doi.org/10.7557/15.4376>

© The author. This is an open access article distributed under the terms and conditions of the [Creative Commons Attribution 4.0 International](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/) license.

på ekspedisjon til et ukjent land. Men vi var, til tross for at vi hadde svært lite kunnskap om Nord-Norge, sterkt motiverte for å hjelpe, eller skal vi si frelse, landsdelen.

Du hadde begrenset kjennskap til Nord-Norge?

Riktignok hadde Nina og jeg tatt en hurtigrutetur fra Bergen til Kirkenes for å bli litt kjent nordpå. Og så hadde jeg jo lest Ottar Brox sin bok *Hva skjer i Nord-Norge?* Men dette var omtrent hele fundamentet for min kjennskap til vår nordlige landsdel. Jeg ser da bort fra filmen *Samejakki* som ble vist på kinoer over hele verden på slutten av 1950-tallet. Kunnskapsmessig var vi nesten katastrofalt dårlig forberedt. Uvitenheten om Nord-Norge var nok noe jeg hadde til felles med svært mange av de andre som kom nordover fra andre landsdeler pga. universitetet. For min egen del husker jeg at jeg på et av de første møtene på Institutt for samfunnsvitenskap (ISV), spurte Ottar Brox om man kunne dyrke poteter i Nord-Norge. Det ble det litt stille i salen, men det var på det nivået vi befant oss.

Du var med på å starte et nytt studium fra bunnen av?

Da vi kom til Tromsø, var jeg ikke ansatt i stilling på Universitetet, men hadde et stipend fra Sosialdepartementet. Likevel ble jeg involvert ganske intenst i arbeidet med den praktiske oppbygningen av ISV. Vi hadde først kontorer i Kaigata 3, der Kjell Arnesen hadde fått oppført et nytt bygg. Vi disponerte et par etasjer der. Dette var den aller første gruppen. Vi kjøpte inn absolutt alt av utstyr, som tavler, m.m. Dette var før dataalderen. Så i stedet utstyrte vi oss med store elektriske skrivemaskiner. Jeg delte da kontor med Reinhard Mook. Det skapte litt problemer, fordi Reinhard mente at det var svært helseskadelig å blande kunstig og naturlig lys. Dette førte til at vi ble sittende ganske lenge i skumringslys før han fant det forsvarlig å slå på elektrisk lys.

Det var om å gjøre å komme fort i gang. Det var vi veldig opptatt av. Vi ville markere at Universitetet var kommet og var innstilt på å utvikle et kurstilbud raskest mulig. Allerede høsten 1972 kom vi i gang med grunnfag i sosiologi, som var det aller første studietilbudet ved ISV. Selv om vi brukte betegnelsen sosiologi, så dreide det seg om et tverrfaglig tilbud hvor alle representanter for samfunnsvitenskapelige disipliner som var kommet til Tromsø i løpet av det første året, deltok med forelesninger. Det var et ganske tøft opplegg der også jeg hadde en time eller to.

Det første kullet tok da sin eksamen i sosiologi grunnfag året etter. Jeg har fortsatt evalueringsrapporten som bygger på studentenes vurderinger. Dette var en evaluering som definitivt ikke tydet på veldig sterk lojalitet og trofasthet overfor autoritetene. Der fikk foreleserne så hatten passet. Jeg slapp relativt billig, kanskje fordi jeg var stipendiat. Kriteriet for om lærerne fikk gode eller dårlige karakterer handlet mye om hvilket klassestandpunkt de inntok. Å bli anklaget for borgerlig avvik, var en hard dom. Selv foreleste jeg om gamle i Nord-Odal. Det var nok et tema som det kanskje var vanskelig å plassere i et klasseperspektiv.

Et politisk engasjert studentmiljø?

Året etterpå, høsten 1973, begynte det første kullet på medisinstudiet. Kona mi, Nina, tilhørte dette kullet. Hele studentmiljøet var veldig politisert. Særlig var det sterke spenninger mellom tilhengerne av SV (Sosialistisk Venstreparti) og AKP (Arbeidernes Kommunistparti). Jeg identifiserte meg egentlig ikke med noen av disse gruppene til å begynne med. Jeg befant meg vel midt mellom på det tidspunktet. Men så var slik at lærerne, særlig ved ISV, i dominerende grad var knyttet til Sosialistisk Folkeparti, etter hvert Sosialistisk Venstreparti. Det utviklet seg etter hvert en ganske sterk konflikt mellom disse lærerne og studenter med tilhørighet i AKP. Ved stortingsvalget i 1973 ble ikke mindre enn tre av lærerne på ISV valgt til Stortinget for SV, nemlig Ottar Brox, Berge Furre og Torild Skard. Det at lærergruppa var så sterkt preget av dette partiet, skulle etter hvert bli svært ubehagelig, i hvert fall for min egen del. Og jeg gled da også over mot den revolusjonære siden, og i 1975 ble jeg medlem av AKP.

Sterke politiske spenninger mellom studenter og lærere på ISV?

Den politisk spente situasjonen på ISV kunne gi seg ganske merkelige utslag. Jeg husker det var en debatt på et lukket møte mellom lærerne der spørsmålet dreide seg om hvorvidt studentene skulle få opplyst hvilke kriterier en la til grunn for karakterene som ble gitt. At det var lærere som argumenterte for at dette burde holdes skjult, høres jo veldig rart ut i dag. Men det forteller nok først og fremst om sterke politiske motsetninger på instituttet den gangen. Jeg synes egentlig dette var så ubehagelig at jeg sluttet på Universitetet i 1975. Det vil si at jeg, fordi vi fikk vårt første barn det året, først søkte UiT om og fikk omsorgspermisjon uten lønn fra min stilling, som var et vikariat.

Du fikk kritikk for denne permisjonssøknaden?

Jeg husker at to av professorene ved ISV kontaktet meg for å fortelle at de hadde reagert svært negativt på denne søknaden. De mente det var

illojalt å forlate kollegiet og overlate den store og krevende oppgaven det var å bygge opp faget, til de andre. Formelt hadde jeg ifølge gjeldende regelverk ikke krav på permisjon uten lønn. Men akkurat i det aktuelle tidsrommet ble spørsmålet om slike permisjoner tatt opp i en stortingsmelding som innvarslet en mer liberal praksis. Jeg hentet argumenter for permisjonssøknaden fra denne stortingsmeldingen. Men disse kollegene, som jeg ellers hadde stor respekt for, hadde jo hjemmenværende hustruer, så de syntes nok dette var helt uakseptabelt. Så der har det skjedd ganske mye.

Så var du en periode på Senter for attføring og arbeidspsykologi?

Etter permisjonen dro jeg ikke tilbake til Universitetet. Jeg begynte i stedet å arbeide på Senter for arbeidspsykologi og attføring, som lå i Breivika. Pussig nok er det der arkeologene holder til i dag. Mitt gamle kontor, jeg hadde mange klientsamtaler der, er nå lesesalsplass for tre hovedfagsstudenter i arkeologi. Av og til har jeg gått ned der og mimret litt om mine klientsamtaler med for eksempel utslitte fiskere fra Porsanger, om hva de skulle gjøre med livene sine for å unngå uføretrygd.

De fleste av kollegene mine på Universitetet trodde sikkert at jeg hadde tatt den jobben etter pålegg fra sentralkomiteen i AKP for å bli proletarisert. Det var nok de færreste som trodde meg når jeg sa at jeg faktisk ønsket å slutte på Universitetet for å ta en sånn jobb. Jeg kan her og nå bekrefte at jeg tok en selvstendig beslutning om å skifte jobb, og at jeg ikke var beordret av AKP sentralt. Det var for øvrig der jeg ble kjent med min nå gamle venn, Arnulf Berg. Han var arbeidspsykolog og nestleder. Jeg hadde egentlig en veldig fin tid på dette senteret.

Men du kom tilbake til Universitetet?

I 1979 hadde vi fått to barn, og Nina var ferdig med studiene. Vi dro til Kirkenes hvor hun hadde turnustjenesten. Jeg fikk penger fra Kommunal- og arbeidsdepartementet for å gjennomføre en undersøkelse i Sør-Varanger kommune. Samtidig gjenopptok jeg kontakten med ISV. Jeg hadde en del undervisning der mens vi bodde i Kirkenes. Da vi kom tilbake til Tromsø, gikk jeg inn i en rekke vikariater, men det var fullstendig stillingsstopp. Jeg gikk fra det ene engasjementet til det andre helt til jeg i 1985 fikk en fast stilling. Året etter fikk jeg dosentkompetanse. Så forsvant dosenttittelen, og jeg befant meg da som professor uten egentlig å ha gjort noe særlig. Det var flere grunner til denne endringen, men så vidt jeg har skjønnet, var det blant annet for å støtte kvinnelige medisinere, særlig i Oslo. Relativt mange av dem var dosenter. Så der fikk jeg på en måte uttelling for en utvikling jeg ikke hadde kontroll over. Dette var i 1986. Jeg ble utnevnt til professor i

sosialpolitikk og har et dokument som er undertegnet av Olav V og Gro Harlem Brundtland. Jeg er vel en av de få gjenlevende embetsmennene på Universitetet.

Dere var uansett innstilt på å gjøre noe for Nord-Norge?

Ja, det var vi. Men spørsmålet var jo om folk i Nord-Norge egentlig ville at vi skulle gjøre noe for dem. Dette må ses i sammenheng med den måten vi kom på. Vi må jo ha blitt oppfattet som relativt ufordragelige, ikke minst på grunn av en del av de holdningene vi kom med. Universitetet var et prosjekt som folk i Tromsø og i landsdelen hadde jobbet for i mange år. Jeg forestiller meg at de hadde sett for seg en litt annen profil enn den røde og svært så synlige institusjonen som sto fram de første årene. Blant tromsøborgerne var det nok forventninger om et høytidelig studentersamfunn med duskeluer og pent antrukne, siviliserte framtoninger. Slike forventninger ble jo på ingen måte innfridd av studentene og lærerne som preget UiT de første årene. Det tok heller ikke lang tid før folk i Tromsø foreslo å legge ned Institutt for samfunnsvitenskap. Knut Skjærgård (Høyre) var av de som gikk ut i Tromsøavisene med et slikt krav. Etter at ISV flyttet fra Kaigata til Odd Bergbygget, ble det arrangert et debattmøte på instituttet hvor Skjærgård og Løchen diskuterte spørsmålet om hvorvidt ISV hadde legitim plass ved Universitetet eller ikke.

Vi var nok i starten preget av en naiv og ureflektert misjonstanke som gikk ut på å redde Nord-Norge. Slike holdninger og tilnærminger må ha vært litt vanskelig å takle for de i Tromsø og den øvrige landsdel som hadde arbeidet i alle år for universitetet, i form av å samle inn penger til prosjektet, holde liv i et studentersamfunn osv.

Merket du noe til nordnorsk mindreverdigfølelse?

Nei, det kan jeg ikke si. Jeg kjente som sagt lite til Nord-Norge før vi dro nordover. Men jeg fikk nær og god kontakt med en student som jeg delte dubletthybel med på Kringsjø. Det var en litt utfrika matematikkstudent som senere gikk over til filosofi. Han hadde langt hår og spilte tungrock. Hans navn var Willy Guneriussen. Vi kom så godt ut av det med hverandre at vi valgte vi å bo sammen på en av dubletthyblene. Vi hadde til dels ekstremt forskjellige livsstiler. Men det var ingen ting ved Willy som ga meg inntrykk av at han var en forhutlet, stakkarslig nordlending. Tvert om. Jeg tror ikke jeg oppfattet dette nordnorske mindreverd som et tema i det hele tatt da jeg kom oppover. Det er faktisk et tema som har blitt mer aktualisert for mitt vedkommende i de senere år, gjennom avisdebatter og lignende.

Tverrfaglighet var jo ei fanesak ved ISV?

Ja, dette var vi i den gruppa som kom hit på tidlig 70-tall, sterkt opptatt av. Instituttet var opprinnelig en organisatorisk enhet som også bygde på tverrfaglige forskningsgrupper. Vi snakket om samiske studier og ikke sosialantropologi, om skoleforskning og ikke pedagogikk. Selv ble jeg knyttet til seksjon for sosialpolitikk og aksjonsforskning. Og der fant vi et så vidt fagspekter blant de tilsatte som sosiologi, statsvitenskap, psykologi, pedagogikk, sosialt arbeid og jus. Noen av oss hadde stor tro på denne modellen. Men helt fra første stund tror jeg nok at noen av de som kom oppover og fikk jobb i disse gruppene, egentlig ikke trodde på den. De engasjerte seg tidlig i arbeidet for å omdanne disse gruppene til disiplinære grupper. Slik gikk det jo også. Skulle den opprinnelige modellen hatt en sjanse, måtte alle vært lojale og opptatt av at den skulle lykkes. For en slik tverrfaglighet innebar jo å gå mot strømmen.

Sosiologi – et basisfag i medisinerutdanninga?

Jeg vil også minne om at sosiologi skulle være et av basisfagene i medisinerstudiet ved Universitetet. Yngvar Løchen var den store medisinske sosiologen i Norge. Vi gikk inn i medisinerutdanninga med fynd og klem. Vi kalte vår tilnærming for «vaksinasjonsmodellen». Den gikk i korthet ut på at vi som samfunnsvitere ved å komme veldig tidlig inn i medisinerstudiet skulle vaksinere studentene mot det som de senere skulle få av medisinsk kunnskap. Det kunne dreie seg om studenter som hadde jobbet i mange år for å få nok artiumspoeng til å komme inn på studiet. Så ble de møtt med et så kritisk perspektiv i forhold til kjernen i det faget de hadde valgt, at de nok kunne oppleve det som respektløst. Det var muligens et visst overspill fra vår side. Heller ikke denne modellen viste seg å ha livets rett.

Men det hører med her at de etablerte professorene i medisin, for det første ikke ante noen ting om samfunnsfag, og for det andre heller ikke hadde interesse for faget. I den grad de måtte ha interesse for vårt fag, så var det en variant som de hadde skapt seg i sine egne hoder og som stemte dårlig med den type samfunnsfag som vi sto for. Men først og fremst fantes ikke noen lojalitet til denne modellen i de dominerende medisinske fagmiljøene. Det kan jeg trygt si. Jeg hadde mange kontakter i det medisinske miljøet som kunne rapportere om hva disse medisinerprofessorene da sa om oss samfunnsvitere. Det var ikke særlig positivt og imøtekommende.

Men, helt fra starten av medisinerstudiet sto samfunnsmedisin sentralt?

Jo, men samfunnsmedisin var jo en del av medisin, mens vi insisterte på å komme med bidrag som hadde forankring i samfunnsfagene. På den annen side hadde vi mye kontakt med samfunnsmedisin. Samfunnsmedisin hadde jo i starten en relativt marginal status i forhold til kjerneområdene i medisin. Men vi var jo mye mer marginale av den enkle grunn at vi ikke var medisinere.

Det var mye idealisme og entusiasme de første årene. Er den borte?

Jeg vet egentlig ikke. Jeg er jo veldig glad i både dette Universitetet og ikke minst i denne landsdelen. En del av de litt romantiske og urealistiske forestillingene jeg hadde i begynnelsen er jo blitt korrigert i forhold til et mer hardhendt møte med virkeligheten. Men jeg tror at det fortsatt er mye entusiasme i staben her og kanskje en bedre dialog med omgivelsene enn ved andre læresteder. Når jeg tenker på de hundrevis av studenter som har passert her, som hele tiden har gitt innspill til og bidratt til å utvikle faget, så føler jeg meg faktisk fortsatt litt som turist, selv etter 36 år. Når jeg går over Tromsøbrua, så gleder jeg meg over de vakre omgivelsene. Her ligger nok en av grunnene til at jeg har fortsatt å være her. Det er ikke det at jeg ikke kunne ha fått jobb andre steder. Det er det at jeg har ønsket å være her. Men det kan være vanskelig å forstå. Jeg har fagfeller i Oslo som ikke legger skjul på at de synes det er merkelig at jeg faktisk fortsatt jobber her. Og spørsmålene om jeg skal bli «der oppe», eller om det ikke snart er på tide å flytte, kommer kanskje litt hyppigere nå når pensjonsalderen nærmer seg.

Ganske mange av dere som kom på 70-tallet, er her fortsatt.

Det stemmer. Og det har sammenheng med at dette faktisk har vært, og fortsatt er, en veldig bra arbeidsplass. Derimot føler jeg meg selvfølgelig ikke som nordlending. Fortsatt hender det, en sjelden, veldig sjelden gang, at jeg hører negative kommentarer til at jeg er søring. Det var jo veldig vanlig til å begynne med, men nå gjelder det folk som graver helt ned i bunnen av kista for å finne ett eller annet å si, som oftest i fylla.

Universitetsverdenen i Tromsø har vært preget av en veldig ekspansjon?

Ja visst. Og jeg har jo sett hele utviklingen. La oss ta Breivika som eksempel. I området omtrent der hvor den botaniske hagen ligger, var det satt opp en brakkerigg med studenthybler. Det var stor mangel på studentboliger, og det ble foreslått å sette opp et midlertidig husvære der. En del studenter var skeptiske til å plassere riggen i Breivika fordi det var altfor langt unna sentrum, men Jon Eivind Kolberg, som hadde vært engasjert i Nord-Odal-prosjektet, mente at når pendlerne fra Odalen kunne bo i brakker i Oslo, så måtte Tromsøstudentene kunne bo

i en brakkerigg i Breivika. Og til å begynne med fungerte dette botilbudet svært bra. De fleste trivdes, og miljøet var godt. Men anlegget ble etter hvert veldig nedslitt og forsarvet. Uansett er det interessant å ha *in mente* at den permanente campusen for UiT skulle bli å finne i Breivika. Dette er blitt et helt utrolig flott anlegg som vi bare kan glede oss over.

Kollegiet ved Universitetet i de første årene var så lite at vi hadde felles årstester for alle fakultetene. Nå er dette selvsagt blitt oppsplittet. Det er et svært prosjekt som jeg faktisk er litt stolt over å ha vært med på. Overalt i landet møter vi studenter som vi har utdannet. Jeg tror også at campusen ute i Breivika har bidratt til å sette en ny standard for hvordan parker kan være. Sånn som de har fått det til her, med beplantning og plener osv., tror jeg har vist folk hva man kan gjøre. Dette har spredd seg rundt i bydelene. Til og med til min egen hage.

Hva med studiekvalitet, studentengasjement og forventninger til studentenes arbeidsinnsats?

Universitetet har endret seg enormt på dette området. Den store forskjellen er at studentene på 1970- og 1980-tallet var så mye mer selvstendige enn dagens. Nå opplever jeg studentene mye mer kravstore i forhold til hva vi lærere tilbyr. Mange har også skriveferdigheter som er ganske svake. En del sliter merkelig nok med å tilegne seg innholdet i tekster på svensk eller engelsk. Men vi må bare akseptere at Universitetet er blitt en masseinstitusjon som i større grad bidrar til allmennutdanning enn til eliteutdanning. Dette er helt åpenbart.

Akademia preges som det øvrige samfunn av alle disse markeds-metaforene. Vi skal selge, være synlige og produktive. Det er jo ikke rart at universitetet er preget av ulike trender som påvirker samfunnet. Sånn sett både avspeiler og påvirker universitetet og samfunnsfagene utviklingen i samfunnet. Men det har skjedd veldig mye. En del er fint, men mange av disse endringene er det vanskelig å identifisere seg med.

Er ditt liv som professor blitt preget av byråkratisering?

Byråkratiseringen av Universitetet er jo utpreget. Det er helt klart. Lærerrollen var definitivt mye friere i starten. Men det er også på sin plass å understreke at det fortsatt nok er mye større frirom på Universitetet enn jeg tror du finner i en nesten hvilken som helst annen virksomhet. Man kan lett se seg blind på tilstramminger og glemme hva man har i forhold til andre.

Du har jo etablert faglige nettverk som går langt utover Norges grenser?

Jeg har hatt kortere forskningsopphold i Russland og Polen opp gjennom årene. Men det var en verdenskongress i sosiologi i Mexico på begynnelsen av 80-tallet som egentlig la grunnlaget for mitt mest omfattende internasjonale engasjement. Jeg ble nemlig sterkt fascinert av den kulturen jeg møtte Sør-Amerika. Jeg bestemte meg for ved første anledning å ta et friår i Latin-Amerika. Det resulterte i ett års opphold i Argentina. Men det var altså i Mexico det startet. Så fikk jo Mjøs satt i gang et stort prosjekt i Guatemala. Det var et samarbeidsprosjekt der jeg etter hvert har fått en sentral rolle. Vi har nettopp avsluttet etter 10 år. Og gjennom arbeidet i Guatemala har jeg også blitt mye mer opptatt av urfolksspørsmål i sin alminnelighet. Det har faktisk også vært en døråpner for meg til det samiske.

Sammen med Gry Paulgaard har jeg fått utgitt ei bok på et argentinsk universitet som sammenligner oppvekstvilkår lengst nord i Norge, Honningsvåg, og lengst i sør i Argentina, Ushuaia. Dette er et eksempel på at du kan følge opp en idé på Universitetet, og faktisk gjennomføre den, uten at noen kommer og sier at dette kan du ikke gjøre. Men nå er det jo et sterkt fokus på nordområdene, og vi prøver så godt vi kan å omdefinere alt vi gjør slik at det er virker relevant. Slik sett kan mine studier av mayaindianernes fattigdomsutvikling kanskje defineres som nordområderelevant?

Du har påtatt deg sentrale verv i universitetssamfunnet?

Ja, jeg har hatt en del såkalt «tunge administrative verv», selv om jeg i utgangspunktet ikke har vært så veldig opptatt av universitetspolitikk. Men som dekan i en periode ble jeg jo nødt til å engasjere meg i dette. Og jeg synes det var interessant og viktig. Nå er jeg instituttleder i det nye regimet, som betyr at jeg skal styre mine gamle kolleger. Men min gamle hybelkompis fra Kringsjø sier at den beste leder er den som ikke leder. Kollegial styring er altså ikke enkel.

Så har universitetsledelsen bestemt at dekanene skal tilsettes etter ekstern utlysning. Å lede blir i stadig større grad sett på som en egen profesjon. Å ha kunnskap om feltet en skal lede, synes mindre viktig. Dette er jeg meget skeptisk til. Nå er vi inne i en overgangsfase mellom det gamle regimet og det nye. De aller fleste instituttlederne er jo gamle travere. Det er også flere av dekanene. Men neste generasjon tror jeg blir mer preget av en lederstil inspirert av moderne ledelsesteorier. Det kan bli spennende å følge denne utviklingen.

Har du noen tanker om forholdet i dag mellom Universitetet og byen?

Dette var jo spenningsfylt til å begynne med. Det har vi snakket om. Så har det jevnet seg ut. Jeg synes det i debatten om lokalisering av nordområde-/universitetsmuseet har kommet fram visse sjatteringer av typen: «Nå har jammen Universitetet fått nok – nå må de gi noe tilbake til byen. Derfor bør det plasseres på Nansens plass». Men hvis vi på den annen side ser på noen av lokalene til de videregående skolene i Troms, Tromsdalen for eksempel, så bør vi ha en viss forståelse for at noen kan synes at Universitetet har fått mye.

Men det er også klart at uten Universitetet og Universitetssykehuset hadde vel Tromsø i dag vært en litt søvnig og mindre interessant havneby som levde på minner om gammel storhet. Men slik er det ikke blitt.